

Albastru

Irimescu Daniel

Sub zvelte ramuri de cireș stau prinse,
Îmbrățișate strâns în floarea lor,
A noastre trupuri, fragede, aprinse,
Ce din petale nu se mai cobor.

Și astăzi, ceru-mi pare mai măiastru,
Prin geana ochilor pe tine te zăresc,
Cum cerul picură din ei albastrul,
Și printre lacrimi tandre, înfloresc.

Mă pierd cu totul într-atâta lăcrimare,
Dintr-un văzduh curat cu pleoapă grea,
Ce scutură din el ardent, candoare,
Pe chipul tău sublim, iubita mea.

Și-mi pare că te-ascunzi de mine-n frunze,
Ce-ți fac mantie, când te urmăresc,
Aș pune vântul de la nord să sufle,
Și trupul tău misterios, să-l dezvelesc.

Rup mersul timpului grăbit o clipă,
Și brusc, ca după vis, să mă trezesc,
Cum te privesc etern, fără risipă,
Și-n ochi, albastrul meu îl regăsesc.